

Het huis voor
ongewenste
meisjes
roman

JOANNA GOODMAN

Maggie wordt gedwongen haar baby af te staan.
Het begin van een levenslange zoektocht.

JOANNA GOODMAN

Het huis voor
ongewenste
meisjes

De Fontein

I

1948

‘Geef het maar toe, Zaaier. Jij hebt op Duplessis gestemd!’

Een luid gelach stijgt op naar de zolder, waar Maggie de zaden weegt en telt. Premier Duplessis is zojuist herkozen en in de winkel wordt daar druk over gepraat. Maggie legt een handvol zaad op de weegschaal en probeert te volgen wat er beneden wordt gezegd. ‘Vooruit, Zaaier!’ plaagt een van de boeren. ‘Dat is toch geen schande?’

Maggie laat de zaden voor wat ze zijn en hurkt boven aan de trap om mee te luisteren. Sinds haar twaalfde, twee jaar geleden, helpt ze haar vader in de weekends door het zaad te wegen en te verpakken in kleine papieren envelopjes. Dat is saai en lastig werk, vooral omdat de grotere zaden afzonderlijk moeten worden geteld, maar dat kan haar niet schelen. Ze is graag bij haar vader in de winkel. Ooit wil ze zich ook met de verkoop gaan bemoeien en als hij met pensioen gaat wil ze de winkel overnemen.

De winkel, Superior Seeds/Semences Supérieures, ligt ongeveer halverwege Cowansville en Dunham, hun eigen stadje, zo’n negentig kilometer ten zuidwesten van Montreal. De naam op het bord boven de winkel is zowel in het Frans als in het Engels geschreven, omdat dat nu eenmaal zo hoort, zegt haar vader, als je succes wilt hebben in Quebec. Je mag niemand buitensluiten.

Maggie daalt voorzichtig een paar treden af om beter te kunnen horen. Het is vochtig in de winkel en het ruikt er naar kunstmest, een lucht die ze heerlijk vindt. Als ze op zaterdagochtend hier binnenkomt haalt ze altijd diep adem en steekt soms zelfs haar vingers in de koele aarde waar de nieuwe zaadjes ontkiemen in kleine stenen potten. Zo blijft die lucht van verse aarde de hele dag aan haar handen kleven. Voor Maggie is dat een vorm van geluk.

De winkel verkoopt basisproducten zoals kunstmest en insecticide, maar Maggies vader is vooral trots op zijn indrukwekkende verzameling zeldzame zaden, die nergens anders in de buurt te krijgen zijn. Het is wel hooghartig van hem om zichzelf als de zaaier van het leven te beschouwen, maar het zij hem vergeven, omdat hij zich met hart en ziel inzet. Juist daarom maakt hij zich niet belachelijk, maar dwingt hij respect af bij de boeren, die hem niet alleen raadplegen over het zaad, maar ook over andere praktische zaken, zoals de politiek. Op dit soort dagen is de winkel niet alleen een verkooppunt maar ook een ontmoetingsplaats. De hele achterwand wordt ingenomen door kasten met kleine vierkante laatjes, gevuld met zaden. Er staan grote tonnen met mais, tarwe, gierst, haver en tabak voor de boeren. Op de grond liggen zakken met schapenmest, Fertosan, beendermeel en RA-PID-GRO. Ook staat er een houten rek voor bomen en struiken, tuingereedschap, sproeiers en slangen. Op de planken is plaats ingeruimd voor DDT als poeder of spuitbus, Nico-fume, larvicide, malathion en Slug Em. Alles voor de tuin en het boerenbedrijf is hier te vinden.

‘De dag dat ik op de Union Nationale zou stemmen is de dag dat ik deze winkel sluit,’ verklaart haar vader met veel bravoure. De accolade van zijn snor zet zijn woorden nog kracht bij.

Haar vader heeft een magnetische aantrekkingskracht. Met zijn blauwe ogen en zijn Hollywoodsnorretje is hij zo knap als een filmster. Zijn haar wordt al dunner – al vanaf zijn twintigste – maar die terugwijkende haarlijn geeft hem een zeker gezag en accentueert zijn wijze blik. ’s Zomers draagt hij linnen pakken, ’s winters tweedjasjes met een hoed, en hij rookt sigaren van House of Lords, waarvan de rook door het huis zweeft met zo’n heerlijk *papa*-luchtje. Zelfs zijn naam, Wellington Hughes, klinkt imposant.

Trots en koppig steekt Wellington zijn kin naar voren zoals hij dat wel vaker doet, en zegt: ‘De man is een gangster en een dictator.’ Hij spreekt vloeiend Frans, omdat hij een groot voorstander is van tweetaligheid in het zakenleven.

Maggies vader is een invloedrijk man binnen de boerengemeenschap, dus verwacht men dat hij iedere politicus steunt die de landbouw steunt, beschermt en op waarde weet te schatten, zoals Duplessis dat doet. Maar hij is ook trots op zijn eigen Engelse taal. Hij heeft geen hoge dunk van

Duplessis, en is daar heel openhartig in. Volgens hem heeft Duplessis de Franstaligen dom gehouden, zodat ze nog in de middeleeuwen leven. Hij accepteert de politieke overtuiging van zijn klanten alleen omdat ze bij hem kopen en hij blij is met hun klandizie en loyaliteit. Maar zodra de naam Duplessis valt, loopt zijn bleke gezicht rood aan en schiet zijn stem een octaaf of twee omhoog.

‘We weten heus wel dat je op hem gestemd hebt, Hughes,’ treitert Jacques Blais. Hij spreekt de naam uit als ‘Yoez.’ ‘Jij hebt ook voordeel bij zijn subsidie aan de boeren. Als het ons goed gaat, doe jij ook goede zaken, toch?’

‘Ik doe ook wel goede zaken zonder die opgeblazen kikker aan de macht,’ protesteert Maggies vader met klem.

‘Hoor wie het zegt!’ mompelt Bruno Roy, en de mannen barsten in lachen uit.

‘Jullie hier in Quebec zijn niet loyaal aan het vaderland,’ zegt haar vader. Hij spreekt het woord ‘loyaal’ eerbiedig uit, alsof het de nobelste eigenschap is die een mens kan bezitten.

‘*Maudit Anglais*,’ grapt Blais, op het moment dat de winkelbel boven de deur weer rinkelt.

De mannen kijken om en zwijgen abrupt als Clémentine Phénix binnenkomt. De joviale stemming van zo-even maakt meteen plaats voor een onmiskenbare spanning.

‘Heb je wat DDT voor me?’ Met haar hese stem en controversiële persoonlijkheid vult ze de winkel. Haar vraag klinkt meer als een bevel.

Maggies vader loopt naar de pesticiden en geeft haar een bus DDT. Er wordt iets gewisseld tussen hen, een cryptische blik, een soort boodschap, voordat Wellington zich haastig omdraait en wegloopt. Misschien is het niets anders dan dat oude conflict over de grond.

De familie Phénix woont in een huisje op het maisveld dat aan het terrein van Hughes grenst. Dat zorgt voor wrijving met Maggies vader, die vindt dat de waarde van zijn eigen land aanzienlijk wordt verminderd door de nabijheid van dat armzalige hutje. Het maisveld is eigendom van Phénix, maar meer hebben ze ook niet. In de zomer leven ze van de opbrengst van hun suikermais en aardbeien. ’s Winters werkt Gabriel, Clémentines broer, in een fabriek in Montreal. Ze wonen daar nu met hun drieën, twee zussen en een broer – Clémentine, Angèle en Gabriel

– en Clémentines dochtertje van vier, Georgette, uit een huwelijk dat op een scheiding is uitgelopen. De rest van de familie, hun ouders en twee andere zussen, zijn een paar jaar geleden bij een auto-ongeluk om het leven gekomen.

Clémentine loopt met Wellington naar de balie, zonder zich iets aan te trekken van het gegniffel van de andere klanten. Daar is ze inmiddels wel aan gewend. Als gescheiden vrouw is ze een paria in het katholieke dorp, waar echtscheiding niet alleen als zondig maar zelfs als illegaal wordt gezien. Ze moest helemaal naar Ottawa om het te regelen, een onvergeeflijke misstap in de ogen van intolerante dorpsgenoten zoals Maggies moeder.

‘Nee, ik heb twee bussen nodig,’ zegt Clémentine, en ze slaat haar stevige bruine armen over elkaar.

Ze heeft een zongebruind gezicht, met sproetjes en zonder make-up. Haar lange goudblonde haar is in een vlecht gebonden, die als een springtouw achter haar aan danst. Maggie vindt haar prachtig, ook zonder make-up en mooie kleren. Op de een of andere manier lijkt ze een kwajongen en toch heel vrouwelijk tegelijk. Haar ontwapenend knappe gezichtje heeft niets te lijden van haar norske blik, haar dikke, gespierde armen of de weinig flatteuze slobberige overall die ze draagt, die iedere suggestie van een aantrekkelijk figuur tenietdoet.

Ze heeft iets indrukwekkends, vindt Maggie, een rustige onverzettelijkheid in haar reactie op de mannen. Ze mist alles waarmee een vrouw hier respect verdient – een man, kinderen, geld – maar toch weet ze haar familie op de been te houden.

‘Mijn oogst is vergeven van wortelboorder,’ legt Clémentine uit. Als ze zich ongemakkelijk voelt onder al die blikken, laat ze daar niets van merken.

Wellington loopt zichtbaar geïrriteerd naar het schap en komt terug met nog een bus DDT. Opeens zwaait de deur open en stapt Gabriel Phénix naar binnen. Met veel branie loopt hij naar Clémentine, en de boeren richten hun aandacht nu op de nieuwkomer.

Maggies adem stokt. Ze heeft Gabriel sinds vorige zomer niet meer gezien. In de herfst is hij naar Montreal vertrokken, een jongen nog maar. Maggie herinnert zich hem zoals hij door het veld rende op zijn magere benen, met smalle schouders en ronde wangetjes. Maar hij is

teruggekeerd als een man. Hij moet nu zestien zijn. Hij heeft zijn blonde haar achterovergekamd, zijn grijze ogen glinsteren als scheermessen en hij heeft dezelfde geprononceerde jukbeenderen en volle lippen als zijn zus. Nog altijd is hij zo mager dat Maggie zijn ribben kan tellen door zijn witkatoenen T-shirt heen, maar zijn gespierde, fraai gevormde armen geven hem de breedte en persoonlijkheid van een echte kerel. Terwijl ze hem observeert vanuit haar hoekje bij de trap is Maggie zich bewust van een vreemd gevoel in haar lichaam, net als wanneer ze van de hoge rotsen in het water van Selby Lake duikt. Wat het ook is, ze kan haar ogen niet van hem afhouden.

‘Alles goed?’ vraagt hij zijn zus.

Clémentine knikt en legt een hand tegen zijn borst als teken om zich rustig te houden. Dat doet hij ook, maar met gebalde vuisten en een uitdagende, brutale blik in zijn ogen, klaar om haar te hulp te snellen als het nodig mocht zijn.

Maggies vader doet de twee bussen DDT in een bruine papieren zak en slaat het bedrag op de kassa aan.

‘Ik betaal het later wel,’ zegt Clémentine.

Weer wordt er gegniffeld.

‘Je wilt krediet?’ vraagt Maggies vader minachtend. Bij Wellington Hughes wordt niet op de pof gekocht. Daar begint hij niet aan. Het is een van zijn geboden. *Gij zult geen krediet verstrekken.*

‘Ons seizoen begint over een paar weken,’ legt ze uit. ‘Dan kan ik je betalen.’

Maggie veegt het zweet van haar bovenlip. Voor het eerst beseft ze hoe zwaar het leven moet zijn voor de Phénix-kinderen. Eigenlijk heeft ze daar nog nooit over nagedacht, zelfs niet toen ze nog vriendinnen was met de jongste zus, Angèle. Ze heeft haar ouders wel over hen horen praten – Clémentines echtscheiding en de dronkenschap van de overleden vader – maar luisterde nooit echt. Vandaag heeft ze opeens veel respect voor hun moed en koppigheid.

‘Als ik je deze bussen op de pof meegeef,’ zegt haar vader in vloeiend Frans, ‘komt de hele stad met het verhaal dat ze wel zullen betalen als de mais is binnengehaald.’

Gabriel stapt voor zijn zus en maakt zijn horloge los. Hij legt het op de toonbank en schuift het naar Maggies vader toe. ‘Hier, neem mijn

horloge dan, verdomme. Wij zijn heus wel goed voor ons geld. Het is een gouden klokje, nog van mijn vader geweest.'

Wellington maakt een grimas en schuift het horloge naar Gabriel terug. 'Dit is de lommerd niet,' zegt hij minachtend.

Gabriel neemt het horloge niet terug. Na een korte aarzeling zet Maggies vader de bussen DDT opeens voor Clémentine neer. 'Hier. Neem maar mee. Maar kom niet terug voordat je kunt betalen.'

'Dank je,' zegt ze, zonder een moment haar hoofd te buigen of beschaamd haar ogen neer te slaan.

Maggies vader kijkt kwaad. Als Gabriel nog steeds zijn horloge niet terugneemt, grist Clémentine het van de toonbank en duwt Gabriel naar de deur. Op weg naar buiten kijkt Gabriel strak in Maggies richting, alsof hij steeds heeft geweten dat ze daar staat. Hun blikken kruisen elkaar en ze voelt haar hart sneller slaan. Zijn gezicht staat uitdagend, vol haat. Met een schok beseft Maggie dat zijn sneer voor haar bedoeld is.

Ze ziet dat haar vader haar streng in de gaten houdt. Hij heeft haar al zo vaak gewaarschuwd. *Gij zult geen omgang hebben met Franse jongens.*

2

Maggie verbergt zich de laatste tijd steeds vaker in het maisveld van Phénix. Om twee redenen. In de eerste plaats probeert ze onder haar dagelijkse corvee uit te komen. En verder hoopt ze een blik op te vangen van Gabriel en zijn aandacht op zich te vestigen als hij op het veld aan het werk is.

Het is augustus, het hoogtepunt van het maisseizoen. Maggie ligt op de grond tussen de rijen, verdiept in een romantisch tienerblaadje, zonder zich iets aan te trekken van de kriebelende mieren die over haar blote benen kruipen. Ze heeft het naar haar zin, met de brandende zon op haar rug en de hoge mais die haar tegen het gezeur van haar moeder beschermt. In de verte hoort ze *maman* tekeergaan in de achtertuin. Haar zus Violet heeft wat wasgoed van de lijn laten vallen en *maman* is boos. Arme Violet, maar liever zij dan Maggie.

‘Hé, was je er weer?’

Maggie laat haar blaadje zakken en kijkt op, zogenaamd geschrokken. Hij staat over haar heen gebogen, met een hand boven zijn ogen. Hij draagt niets anders dan een spijkerbroek, en zijn zongebruinde huid is net zo donker als de sigaren van haar vader.

‘Ik lig hier graag te lezen,’ zegt ze.

Hij hurkt naast haar, en Maggie houdt haar adem in. Een straaltje zweet kruipt langs de ronding van zijn hals.

‘Verdomme,’ zegt hij, met een blik op de planten, ‘mairuspen vreten het maishaar aan.’

‘Zitten ze al in de korrel?’ vraagt Maggie, die van haar vader alles over schadelijke insecten heeft geleerd.

Gabriel schudt het blad van een kolf. ‘Hopelijk zit het los genoeg om de mais te beschermen. Zolang de schade oppervlakkig blijft, is er niets aan de hand.’

‘Misschien had je ze eerder moeten planten,’ zegt ze, op de toon van haar vader, belerend en neerbuigend. Meteen heeft ze spijt.

Gabriel kijkt haar geërgerd aan en staat op. ‘Lees jij je tienerblaadjes nou maar en laat het werk aan mij over.’

Waarom moest ze dat nou zeggen? *Maman* zegt altijd dat ze een grote mond heeft, en dat is ook zo.

Gabriel draait zich bij haar vandaan, en haar ogen blijven kleven aan de welving van zijn rug als hij tussen de rijen door loopt en zich naar de planten buigt om ze grondig te inspecteren. Maggie kijkt bewonderend toe en geneert zich nog steeds om haar woorden. Alle andere drama’s en obsessies in haar leven waaien weg, als de maisbladeren om haar heen.

‘Maggie!’

Ze hoort Violet’s paniekerige stem al voordat haar zusje opduikt.

‘Maggie!’ roept Violet, terwijl ze de stengels wegduwt. ‘*Maman* zegt dat je thuis moet komen. Nu meteen!’

Maggie rekt zich uit als een kat, zogenaamd achteloos, alsof ze niet bang is voor hun moeder, hoewel ze peentjes zweet. Ze zijn allemaal benauwd voor haar.

‘Schiet nou op, of anders...’

Anders krijgen ze slaag met de houten pollepel. Of worden ze de deur uit gezet, zonder eten. Maggie draait zich om voor een laatste, verlangende blik op Gabriel. Hij ziet het en ze zwaait, maar hij zwaait niet terug. Violet volgt het allemaal, maar heeft geen commentaar. ‘Kom mee,’ zegt ze zenuwachtig, terwijl ze Maggies hand grijpt en haar overeind trekt.

Ze sjokken het maisveld af. De zon begint al onder te gaan. ‘We moeten rennen,’ zegt Violet. En hoewel Maggie zich niet zo wil aanstellen als Violet, weet ze dat haar zus gelijk heeft. Ze moeten rennen.

Hun huis ligt aan het einde van een lange weg die wordt geflankeerd door hoge coniferen in twee dichte rijen. De twee meisjes rennen over het zandpad dat zich steil vanaf het maisveld door de bossen slingert. Bij de open plek gekomen die wordt gedomineerd door hun statige negentiende-eeuwse huis van grijze steen lopen ze allebei te zweten, hijgend van inspanning. De hordeur valt achter hen dicht, en daar staat ze, *maman*, bij het fornuis, met de houten pollepel in haar hand. ‘*Où t’étais, Maggie?*’ vraagt ze, zacht maar dreigend. *Waar zat je?*

Geraldine is al bezig de tafel te dekken. Nicole van twee zit op de

grond en speelt met haar Engelse Ginny-pop. Sinds hun oudere broer Peter naar de kostschool in Sherbrooke is vertrokken, zijn er alleen nog meiden in huis.

Violet rent naar de tafel om Geri te helpen en uit de vuurlinie te blijven.

‘Ik was buiten,’ zegt Maggie.

‘Ja, ik weet dat je buiten was. Maar wat deed je daar?’

‘Lezen.’

Maggie probeert het blaadje achter haar rug te verbergen, maar dat heeft geen zin. *Maman* grist het uit haar hand en werpt er een spottende blik op. ‘Wat staat hier dan in?’ vraagt ze.

Haar moeder kent geen Engels. Ze is zuiver Franstalig en heeft nooit de moeite genomen om ook maar een woord Engels te leren, niet voor haar man, noch voor de tweetalige gemeenschap om haar heen.

De Eastern Townships zijn vooral boereengebied, met Franse en Engelse nederzettingen die in betrekkelijke harmonie met elkaar samenleven – vergeleken bij Quebec, tenminste, waar de Fransen en Engelsen elkaar beleefd en behoedzaam tolereren, maar nauwelijks contact met elkaar hebben zoals normale stadsbewoners. Hetzelfde geldt eigenlijk voor Maggies ouders. Maggie heeft nooit veel begrepen van hun huwelijk.

Haar vader heeft als jongen van achttien zijn landbouwschool afge maakt en vond daarna een baan bij Pinney’s Garden Center in het East End van Montreal. Hij was daar assistent-bedrijfsleider toen Maggies moeder op een dag langskwam op zoek naar een plant om haar flatje in de sloppenwijk Hochelaga op te fleuren. Ze was een arm Franstalig meisje dat nooit een voet buiten haar achterbuurt had gezet, hij een goed opgeleide, intellectuele Anglo, maar die dag in het tuincentrum werd hij verliefd op haar donkerrode lippen en zachte zwarte krullen.

Tegenwoordig is Frans de voertaal bij hen thuis – het gevolg van haar moeders koppigheid – maar hun vader heeft de strijd om de opvoeding gewonnen. Alle kinderen gaan naar de Engelse protestantse school, waarmee Engels de officiële taal van hun toekomst is geworden.

Maggie was vijf jaar oud toen ze naar school ging en voor het eerst Engels hoorde spreken. De overgang van haar Franse kleuterschool naar de Engelse basisschool was een ingrijpende gebeurtenis. Maar toen ze haar vader erover aanklampte, zei hij enkel: ‘Jij bent Engels.’

‘*Maman* niet,’ wierp ze tegen.

‘Maar jij wel,’ antwoordde hij. ‘Frans is een inferieure taal. Het is belangrijk dat je opgroeit met Engels.’

‘Wat bedoel je?’

‘Dat je nooit verder zult komen in het leven als je enkel Frans spreekt.’

‘Maar jij spreekt toch ook Frans?’

‘Daarom ben ik geslaagd. Je moet je Frans wel bijhouden, maar alleen als tweede taal. Als hulpmiddel, Maggie. Maar dat maakt jou nog niet Frans. Begrijp je?’

Nee, dat begreep ze niet. En toen de kinderen op school haar ‘Pepsi’ en ‘*frog*’ begonnen te noemen, begreep ze er nog minder van.

‘Waarom zeggen ze “Pepsi” tegen mij?’ vroeg ze op een avond aan haar vader, toen ze op de grond van zijn kleine kantoortje zat.

Het kantoor is ooit het bediendenkamertje geweest, maar al snel omgebouwd tot zijn heiligdom – niet veel groter dan een kast, maar de plek waar hij zijn zaadcatalogi, zijn boeken, zijn zelfgebouwde radio’s, zijn gereedschap, zijn aantekeningen en de schetsen van de achtertuin bewaart die hij ooit nog wil aanleggen. Er staat een oud mahoniehouten bureau met een schrijfmachine, en het ruikt er altijd naar sigarenrook. Hij kan zich daar uren terugtrekken met zijn muziek, zijn House of Lords, een fles wijn en het project waar hij op dat moment aan werkt. De deur is altijd op slot, omdat een man zijn privacy nodig heeft, zegt hij.

Die avond keek hij op uit het boek van Dale Carnegie dat hij zat te lezen en zette zijn dubbelfocusbril af. Hij legde een warme, troostende hand op Maggies knie. ‘Omdat Pepsi goedkoop en lekker zoet is. Daarom drinken Franse Canadezen het zo veel en krijgen ze slechte tanden. Maar jij bent geen Pepsi. Jij bent Engels, net als je vader.’

Daarna leerde Maggie heel snel Engels, enkel om te overleven. Niets was zo belangrijk als vloeiend Engels te spreken – en niet alleen te spreken, maar om Engels te zijn. Om op school te worden geaccepteerd moest ze een complete verandering ondergaan, ook in haar kleding. De wijde, vormeloze jurken van haar moeder maakten plaats voor geruite rokjes, strakke witte kraagjes en *penny loafers* die haar vader bestelde uit de Eaton-catalogus. Ze verruilde haar moedertaal voor Engels, dat veel beschaafder overkwam, en na een tijdje voelde ze zich ook zo.

Tegenwoordig, uit angst en plichtsgevoel, spreken ze nog wel Frans met hun moeder, die nu eenmaal een overheersende en onvermijdelijke persoonlijkheid is in huis, maar Maggie is volledig overgelopen naar haar vaders kant, de Engelse kant, omdat hij maar zelden zijn stem verheft en een baken van rust en redelijkheid vormt in een verder nogal chaotisch huishouden.

‘Wat staat daar?’ vraagt haar moeder nog eens, luid en dreigend, terwijl ze naar de naam van Maggies tijdschrift wijst.

‘*True Romance*,’ mompelt Maggie.

Violet giechelt.

‘Echte romantiek?’ herhaalt haar moeder minachtend, en ze gooit het blaadje in de vuilnisemmer. ‘Bah!’

‘Ze doet alsof die verhalen over haar en Gabriel gaan,’ roddelt Violet.

‘Gabriel Phénix?’ vraagt *maman*, opeens geïnteresseerd.

Violet kijkt schuld bewust naar Maggie en klikt: ‘Daarom gaat ze naar het maisveld. Om hem te zien.’

Maggie werpt haar een woedende blik toe. Ze zal haar zusje nog wel krijgen.

‘Ik had nooit gedacht dat jij voor een Fransman zou vallen!’ grinnikt *maman*.

‘Wat bedoel je?’

‘Gabriel is Frans, dus zal je vader hem nooit goed genoeg voor jou vinden,’ antwoordt haar moeder. ‘Maar ik was wel goed genoeg voor hém. Bedenk dat goed.’ Voldaan doet ze een stap terug en draait zich weer om naar het fornuis.

Boven, op haar kamertje, buigt Maggie zich over haar binnentuin. Al sinds haar vroegste jeugd plant ze zaadjes in oude weckpotten van haar moeder. Ze staan in keurige rijen op het bureau onder haar raam, een venster op het zuiden, met een radiator eronder, zodat de plantjes genoeg zon en warmte krijgen. In de loop van de jaren zijn heel wat van haar overblijvende planten – zonnebloemen, hoge zinnia’s, goudsbloemen, radijs – overgeplant in stenen potten. ’s Zomers groeien ze welig in de achtertuin.

Toen ze nog heel jong was noemde haar vader haar Joanie Appleaseed, en hoewel die bijnaam alweer is vergeten, is haar liefde voor planten nooit verdwenen. Het hele proces geeft haar een gevoel van bezit en

eigendom, dat al begint met het kiezen en verzamelen van de zaden, het prepareren, het zaaien en de zorg voor de plantjes om ze tot wasdom te brengen.

Haar nieuwste project, waaraan ze vorig jaar is begonnen, is een verzameling citroenbomen, die hopelijk over een paar jaar vrucht zullen dragen. Ze is dol op haar citroenplantjes – soms wel tien per pot – en geniet van hun ingewikkelde wortelstelsel, dat de citroenen moet ondersteunen.

Ze heeft ook wat zaden van wilde bloemen in potten geplant, maar die vragen veel meer zorg dan ze had verwacht – langer drogen en veel beter prepareren als voorbereiding op het zaaien. Het resultaat valt voorlopig tegen. Ze moest *maman's* goede deegrol gebruiken om hun harde schil te pletten en kreeg behoorlijk op haar kop toen haar moeder haar betrapte. Ook nu verdiept ze zich weer in die wilde bloemen, teleurgesteld in hun ontwikkeling. Ondanks *papa's* waarschuwing hoe koppig en grillig de plantjes kunnen zijn heeft ze de zaadjes toch in mei geoogst, maar zoals hij al voorspelde zijn de meeste nog niet ontkiemd.

Terwijl ze voorzichtig water op de aarde in de weckpotten giet werpt ze een blik door het raam. Gabriel is nog aan het werk op het veld. Hij strijkt de pluimen van de mais, slenterend in de ondergaande zon. Maggie zucht eens diep als ze hem zo ziet, op zijn eigen land.

Ze probeert dat tintelende gevoel vast te houden, die nieuwe, opwindende motivatie om 's ochtends haar ogen op te slaan als ze *maman's* stem korzelig haar naam hoort roepen of die harde, eeltige handen op haar schouder voelt om haar wakker te schudden. Haar ouders vinden haar koppig, omdat ze nooit opgeeft als ze ergens haar zinnen op heeft gezet. 'Pas op voor de *démon noir!*' waarschuwt haar moeder haar vaak.

Gabriel haalt weer een pluim van een plant en schudt hem uit over de grond. Maggie voelt met haar vinger of de aarde in een van haar potten niet te nat is. Ze wil haar kostbare citroenscheuten niet verzuipen. Voorzichtig drukt ze de aarde aan en veegt haar handen af aan haar rok, haar ogen nog altijd op Gabriel gericht.

Een paar keer ademhalen, en opeens is de zomer weer voorbij. De nachten worden koud en een nieuw schooljaar breekt aan. Maggie gaat naar de derde klas van St. Helen's, een meisjesschool, en dat bevalt haar prima, omdat ze slecht is in gymnastiek. Hier zijn gelukkig geen jongens om haar uit te lachen bij squaredansen of trefbal. *Loyauté Nous Oblige*, luidt het motto van de school, dat ook op haar schooluniform is afgedrukt.

'Wie kan me vertellen waar Napoleon zijn eerste militaire nederlaag leed?' vraagt juf Parfitt, terwijl ze een zorgelijke blik naar buiten werpt. Het regent dat het giet en de ramen klapperen in de wind.

'Bij de bestorming van de Bastille!' roept iemand. Juf Parfitt zucht vermoeid. 'Maggie?'

Maggie houdt van geschiedenis, omdat het om feiten gaat, niet om interpretaties. 'Bij de invasie van Egypte in 1798,' antwoordt ze.

Levelingetje van de juf! krabbelt Audrey op het voorhoofd van Napoleon in Maggies leerboek.

Maggie zit naast Nan en Audrey, haar twee beste vriendinnen sinds de derde klas van de lagere school. Het zijn allebei blonde Angelsaksische schonen, die totaal niet op haar lijken. Maggie heeft het zwarte haar en de zwarte ogen van de Huron, haar voorouders.

Nan stoot haar aan en knikt naar het raam. Een paar meiden met meer lef zijn al opgesprongen en wijzen joelend naar buiten. De hemel is opeens pikdonker. De regen komt met bakken naar beneden en de wind lijkt met vuisten op de ramen te beuken. De wereld daarbuiten is nog maar een vage vlek.

Maggie vraagt zich angstig af hoe ze haar zusjes veilig thuis moet krijgen. Ze weet dat haar moeder op haar rekent. Dat is het nadeel als je de oudste bent en je een moeder hebt die nooit eens nadenkt.

‘Het is een orkaan!’ roept iemand.

‘Welnee,’ stelt juf Parfitt hen gerust, maar ze wordt overstemd door het gekrijs van twee dozijn gillende meiden. Het lukt haar niet de klas nog onder de duim te houden. ‘Rustig nou, iedereen.’

Na een paar minuten van totale chaos worden de leerlingen vervroegd naar huis gestuurd. Maggie loopt naar Violets lokaal om haar op te pikken.

Maggies moeder rijdt geen auto en haar vader kan niet weg uit de zaak. Niemand zal hen dus komen ophalen. Het is Maggies taak om Geri bij de lagere school op te halen en haar twee zussen veilig thuis te brengen. Ook vandaag.

Als ze met Violet bij de deur komt, staat juf Parfitt hen op te wachten. ‘Hoe komen jullie naar huis?’ vraagt ze, terwijl ze een plastic kapje over haar hoofd bindt. Haar adem ruikt naar butterscotch, van de snoepjes die ze de hele dag eet.

‘Mijn vader komt ons halen,’ jukt Maggie, die te trots is om de waarheid te vertellen. Juf Parfitt knikt, opent haar paraplu en stapt naar buiten, waar ze al snel door de storm wordt verzwolgen.

Maggie en Vi volgen haar. De regen slaat hen in het gezicht en hun lichte, wijde jassen zijn niet echt waterdicht. De kracht van de wind en de regen smijt hen bijna tegen de grond. Ze klampen zich aan elkaar vast, haken hun armen in elkaar en proberen de storm te trotseren, maar het lijkt hopeloos. Hun parapluutjes breken onder het geweld, en binnen een paar seconden zijn ze allebei doorweekt. Hulpeloos lachend kijken ze elkaar aan en werpen zich dan in het noodweer.

Ze houden elkaar stevig vast, heen en weer geslingerd door de storm, verblind door de regen. Als ze bij de hoek van de Rue Principale komen lijkt het alsof ze al kilometers hebben gelopen. Maggie voelt haar zusje rillen in haar dunne jas. Bang dat Vi een longontsteking of tbc zal oplopen trekt ze haar dicht tegen zich aan, met een arm om haar heen. Als ze de straat willen oversteken toetert er een auto. Haastig stappen ze terug.

Met een sprankje hoop tuurt Maggie de straat door of ze de Packard van haar vader ziet aankomen. Maar in de stromende regen kan ze geen hand voor ogen zien. De auto's zijn niet van elkaar te onderscheiden. Ze moet haar ogen dichtknijpen tegen al dat water. Opeens stopt er een

pick-uptruck. Niet de auto van haar vader, constateert Maggie teleurgesteld. Maar als het raampje omlaaggaat herkent ze het gezicht van Clémentine Phénix, met Gabriel naast haar en Angèle tussen hen in.

Ze heeft hen sinds de zomer niet meer gezien. Zo nu en dan ziet ze Gabriel wel op het veld aan het werk. Elke ochtend, en ook 's avonds, voor het slapengaan, kijkt ze naar hem uit. Ze weet dat hij binnenkort weer naar Montreal zal vertrekken, en die gedachte vervult haar met een bijna tastbaar gevoel van wanhoop.

‘Stap in!’ beveelt Clémentine. ‘We kwamen Angèle ophalen en zagen jullie daar staan...’

‘Ik moet Geraldine nog oppikken!’

‘We rijden wel langs haar school. Geen probleem.’

Maggie stapt als eerste in, met Violet op haar hielen. Het is een Chevrolet pick-up uit 1933, met maar één bank voor de passagiers.

Angèle lacht naar Maggie, en Maggie lacht terug met een golf van genegenheid. Ooit waren ze beste vriendinnen, voordat Maggie naar de Engelse school werd gestuurd en niet alleen Angèle, maar alles wat Frans was, ontgroeide.

Maggie geniet er heimelijk van om zo dicht tegen Gabriel aan te zitten, schouder aan schouder. Stiekem werpt ze zo nu en dan een blik op zijn profiel om het zo goed mogelijk in haar geheugen te prenten: de hoek van zijn kaak, de vorm van zijn neus, de krul van zijn lange, donkere wimpers. Hij draait zich wat opzij, en zijn grijze ogen blijven op haar rusten.

‘Waarom kwam je vader jullie niet halen?’ vraagt hij aan haar als ze Geri hebben opgehaald bij de basisschool.

‘De winkel,’ zegt Maggie. ‘Die kan hij niet alleen laten.’

‘Wie komt er nou zaad kopen op een dag als vandaag?’ merkt Clémentine op.

Haar vader zou zeggen dat je niet zomaar midden op de dag de winkel kunt sluiten. Stel dat er iemand uit Granby of Farnham komt en de deur gesloten vindt. Nee, je moet open blijven, hoe het weer ook is. Dat zijn de wetten van het zakendoen. De klant is koning. Bovendien is dit de catalogustijd.

In oktober en november is haar vader nog tot 's avonds laat bezig om zijn postordercatalogus samen te stellen, op tijd voor de bestellingen voor

het voorjaar. Dat doet hij helemaal alleen. In september begint hij al met netjes alle foto's uit te knippen die hij van de leveranciers gekregen heeft. Daarbij typt hij de beschrijvingen van alle zaden, met een mooie lay-out. Dit jaar introduceert hij een heel nieuwe grassoort, Prévert, die hij zelf heeft ontwikkeld na jaren van ijverige experimenten. Het grootste deel van de zomer is hij bezig geweest met proeven in de Botanical Garden van Montreal, zodat Prévert nu klaar is voor de markt. Peter vindt dat het klinkt als 'pervers.' Peter helpt met de illustraties, maar hij is niet van plan ooit het bedrijf van zijn vader over te nemen. Hij wil architect worden, geen winkeliertje, zoals hij het noemt.

'Volgens de radio kampen de Townships met overstromingen,' meldt Clémentine.

Er klopt een donkerblauw adertje op Gabriels voorhoofd als hij gespannen naar de weg tuurt. Hij balt zijn vuisten en zijn knokkels trekken wit weg als ze auto's op hun kop in de greppels zien liggen.

Iedereen zwijgt. Onwillekeurig denkt Maggie terug aan het ongeluk waarbij monsieur en madame Phénix en twee van hun dochters zijn omgekomen, op deze zelfde weg. Ze vraagt zich af of dat Gabriel en Clémentine nu ook door het hoofd gaat.

De weg zelf is niet meer te zien. De ruitenwissers doen hun best, maar tevergeefs. Soms zien ze een streep asfalt, maar dan stroomt alles weer onder. Clémentine prevelt zachtjes een gebed.

Als ze voorzichtig de bocht naar Bruce Street neemt steekt Gabriel een hand uit over de leuning en wrijft even over haar schouder. 'Goed gedaan, Clem,' zegt hij met een lachje. Maggie kijkt naar de heerlijke kuiltjes in zijn wangen. Ze heeft hem nooit eerder zien glimlachen. Er bestaat een tederheid tussen hem en zijn zus die Maggie niet kent in haar relatie met Peter.

Als ze bijna boven aan de heuvel zijn trapt Clémentine plotseling op de rem, met zo veel kracht dat ze allemaal naar voren schieten. Geri begint zacht te huilen.

'De weg is ondergelopen,' zegt Gabriel. 'Het lijkt wel een meer. De rest zullen we moeten lopen.'

Ze stappen uit de truck, dicht tegen elkaar aan, met Geri tussen Maggie en Vi. De hemel is nog steeds inktzwart en de weg is veranderd in een modderpoel. Ze staan tot aan hun enkels in het water. Gabriel pakt

Maggies arm en houdt haar vast als hij de drie meisjes ridderlijk naar het huis escorteert.

Maggie stelt zich voor dat hij een dappere soldaat is aan het front, een strijder van Napoleon. Ondanks de snijdende kou voelt ze zich warm vanbinnen, zo dicht bij hem. De greep van zijn vingers om haar arm doet haar huid tintelen. Ze wil eigenlijk niet naar huis, wil niet dat hij haar los zal laten. Ze zou liever samen met hem verdrinken dan afscheid te moeten nemen.

Bij de voordeur laat hij haar arm los, verstandig genoeg om hun moeder te ontwijken. Maggie draait zich om en zwaait naar hem. 'Dank je!' roept ze. Maar haar woorden, belachelijk ontoereikend, verwaaien in de storm.

De voordeur gaat open en *maman* doemt op in het halletje.

'We zijn eerder naar huis gestuurd vanwege het noodweer,' zegt Maggie, nog duizelig van haar ontmoeting met Gabriel. *Maman* fronst, maar zelfs zij kan Maggies stemming niet bederven.

Ze lopen naar de keuken, waar Nicole voor de haard zit met haar pop. *Maman* sluit de deur, nors als altijd, en helpt hen haastig uit hun natte jassen.

'Waarom kijk je zo blij?' wil *maman* weten.

'Ik? Nee, hoor,' zegt Maggie en ze trekt haar sokken uit.

'Verdorie,' moppert *maman*, maar niet echt boos. 'Jullie zijn doorweekt. Ga naar boven, doe die natte kleren uit en trek de *combinés* aan die op de kachel liggen om warm te worden.'

Maggie en haar zusjes kijken elkaar verbaasd aan en rennen naar boven voordat hun moeder weer boos kan worden. Drie stel ondergoed ligt over de kachel in hun kamer. *Maman* heeft blijkbaar al rekening gehouden met hun natte thuiskomst. Maggie doet haar natte kleren uit, gooit ze in de wasmand en trekt haar pyjama aan, over het warme, lange ondergoed. Nog steeds staat ze te bibberen. De drie zussen klappertanden in koor.

'Mam lijkt niet eens boos,' zegt Violet.

'Waarom schold ze ons niet uit?' vraagt Geri.

'O, maak je geen zorgen,' merkt Maggie op. 'Ze bedenkt heus wel een manier om ons de schuld te geven van de storm.'

Daar moeten ze om lachen. Terug in de keuken kruipen ze voor de

haard en wikkelen zich in de wollen lapjesdeken die *maman* uit oude pakken van hun vader heeft gemaakt. Ze krijgen alle drie een beker warme melk en *maman* legt zo nu en dan een hand op hun voorhoofd om te voelen of ze geen koorts hebben.

Het wordt nog een prachtige dag, denkt Maggie, genietend van de warme melk, de haard en de herinnering aan Gabriel die zo dicht tegen haar aan zat in de auto en later haar hand vasthield in de regen.

‘Ik had jullie vader gezegd dat hij jullie moest gaan halen,’ mompelt hun moeder, bezig met de pannen voor het avondeten. Ze draagt een schort over een blauw-witte katoenen jurk met een hele rij knopen van voren, als een doktersjas. Sjofel en weinig flatteus. Na de geboorte van Nicole lijkt ze alle interesse in haar uiterlijk te zijn verloren.

Ze klaagt altijd dat het moederschap het einde betekende van haar schoonheid. Ze verwijt haar kinderen de grijze strepen in haar haar, de twee moedervlekken op haar rug die moesten worden weggehaald, en vooral de manier waarop ze is uitgedijd. Ooit was ze een knappe meid – de foto’s bewijzen het – maar die tijd ligt ver achter haar. Sinds ze zich bij haar lot heeft neergelegd, of zich daarin heeft vastgebeten, is de verandering heel snel gegaan. Het begon met een nieuw, kort kapsel dat haar niet staat, over haar oren gekamd en met een scheiding opzij. Daarna kwamen de praktische bloemetjesjurken en saaie vesten. Ten slotte, als een soort protest, stopte ze ook met make-up.

‘Waarom verbaast het me nou niet dat hij jullie gewoon heeft laten staan?’ zeurt hun moeder verder, net zo drenzend als de regen.

Violet rolt met haar ogen en Geri giechelt.

‘Ach, het is toch goed gekomen?’ zegt Maggie verzoenend. ‘We zijn veilig thuis. Hij kon niet zomaar de winkel sluiten, midden op de dag.’

Maman gooit een blik bonen in een gietijzeren pan en draait zich naar haar dochter om. ‘Hij heeft je gehersenspoeld, Maggie. Natuurlijk had hij de winkel moeten sluiten om jullie te komen ophalen.’

‘Ik ben niet gehersenspoeld,’ zegt Maggie verontwaardigd, verbaasd over haar eigen toon. ‘Hij is juist zo bezorgd om de zaak omdat hij bezorgd is om óns.’

‘Met jou valt niet te praten,’ zegt haar moeder, terwijl ze de stampopt in de houtgestookte oven zet en de deur dichtslaat. ‘Jij denkt gewoon niet na. God mag weten waarom je hem zo adoreert.’

Maman leunt tegen de ovendeur en haalt een sigaret uit de zak van haar schort. Ze steekt hem op en inhaleert traag de rook. Dan kijkt ze Maggie weer aan. 'Ooit zul je wel merken hoe hij werkelijk is,' zegt ze, zwaaiend met haar sigaret. 'Of misschien ben je nog dommer dan ik dacht.'

Een zware donderklap doet het huis op zijn grondvesten trillen. Nicole begint te huilen, maar Geri krijgt van plezier. Maggie voelt zich veilig en geborgen bij de warme oven.

'Maggie, Violet!' snauwt *maman*. 'Dek de tafel.' Ze springen allebei op en doen wat hun gezegd wordt. Achter *maman*'s rug trekken ze gezichten als ze de borden klaarzetten, met het bestek. Uit de bijkeuken klinkt geluid en ze kijken allemaal op.

Een deur slaat dicht. Hun vader is thuis.

Lees verder in: *Het huis voor ongewenste meisjes*

Eerste druk april 2019

Oorspronkelijke titel *The Home for Unwanted Girls*

Oorspronkelijke uitgever Harper, an imprint of HarperCollins Publishers, New York

Copyright © 2018 Joanna Goodman

The moral right of Joanna Goodman to be identified as the author of this work has been

asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Baqup, gebaseerd op een ontwerp van Sarah Brody

Omslagillustratie © Arcangel/Mark Owen

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4798 2

ISBN e-book 978 90 261 4799 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.